

Blindman Kwartet

En dan is er nog *Momentum* door het Blindman Kwartet. "De muziek wordt geconfronteerd met beeldende kunst en met literair materiaal", meldt het persbericht. De aangekondigde inhoud is niet mis: een solo-stuk van Eric Sleichim en composities voor saxofoonkwartet, een installatie van Trudo Engels, een vocaal stuk voor niet-professionele zangers, een nieuwe tekst van Josse De Pauw, fragmenten uit werk van Junichiro Tanizaki, het vertalingsfenomeen (de confrontatie plastische kunst, literatuur, muziek en de vier talen die de musici van het kwartet spelen), oor en oog (musici moeten hun maskers wegtrekken en leren spreken), Japan en de westerse wereld (dat is neon versus schemer). Jaja, het is er allemaal wel in terug te vinden, maar of het een confrontatie vormt? Laat ik vooropstellen dat ik *Momentum* een indrukwekkende prachtige voorstelling vond. Zij is mooi, grappig, intrigerend, verbazingwekkend, spannend. Maar de betekenis(en) ervan

ontging(en) mij volkomen. Wat komt dat hele Japan erin doen? En wat is de relatie tussen het werk van Trudo Engels en de muziek? Wat hebben de teksten te maken met de muziek? Is de vertaalslag tussen de musici meer dan een klankgrap? Het hoeft voor mij allemaal niet, want ik heb volop genoten - puur esthetisch, en zonder ook maar een moment de minste aandring om een betekenis te zoeken of te vinden.

Het is onzin vandaag te denken over de integratie van klank, beeld en ratio als een eenheid, zoals die eventueel in de romantische opera zou te realiseren zijn: muziek, tekst en enscenering sturen en stuwten elkaar tot een overrompend geheel, dat het publiek zowel emotioneel als intellectueel raakt. Er is niet meer noodzakelijk sprake van onderlinge wisselwerking, laat staan van integratie. Dat is geen punt; publieken zijn aan het leren dat ze actief moeten worden, en dat zij zelf voortdurend moeten kiezen op

welke elementen van het aangeboden ze zich zullen concentreren, en hoe ze die elementen dan verder zelf weer met elkaar in verband zullen brengen. Dat neemt niet weg dat een aantal gezelschappen misschien best wat minder presenties zou mogen hebben, wanneer zij zich profileren met eenheid of veelheid. Voor beide uitersten is een uitvoering blijkbaar veel moeilijker geworden dan men kon vermoeden.

Hugo Durieux

OPROEP

Sinds 1975 stelt

FACT jonge regisseurs in staat om een geheel op maat gemaakte productie te realiseren. Tot nu toe gebeurde dat in het kleine zalen-circuit. Vanaf januari 1995 gaat FACT producties van jonge regisseurs uitbrengen in de grote zaal. Enerzijds omdat de vele werkplaatsen het kleine zalen-circuit goed bedienen. Anderzijds om jonge regisseurs die wel over ervaring maar niet over een vaste werkplek beschikken, een nieuwe mogelijkheid te bieden: te werken met meer vierkante meters. Of met meer acteurs.

FACT roept deze regisseurs op om plannen in te sturen voor zo'n productie in de grote zaal voor het theaterseizoen 1995/96.

Aan welke eisen aanvrager en plan dienen te voldoen, staat te lezen in een brochure die bij FACT verkrijgbaar is. De sluitingsdatum voor het indienen van een voorstel is 15 juni 1994. De artistieke leiding van FACT maakt een selectie uit de voorstellen. Het adres van FACT is **'s Gravendijkwal 58b 3014 EE Rotterdam.**

FACT

[theatermakers van de toekomst]
telefoon 010 436 79 97